

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko M. R.

o stwierdzenie nieważności umowy, wydanie rzeczy lub zapłatę i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2008 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 5 listopada 2007 r.,
sygn. akt I ACz (...) [I WSC (...)],

oddala zażalenie i wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Uzasadnienie

W stanie faktycznym sprawy powództwo zostało oddalone przez Sąd Okręgowy. Powód zaskarżył ten wyrok apelacją. Apelacja ta została odrzucona postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 12 lutego 2007 r. Na to postanowienie powód wniósł zażalenie, które Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2007 r. oddalił. Z kolei to postanowienie o oddaleniu zostało przez powoda zaskarżone skargą kasacyjną. Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 5 listopada 2007 r. odrzucił tę skargę, na które to postanowienie powód złożył rozpatrywane w niniejszej sprawie zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przesłanki dopuszczalności skargi kasacyjnej zostały precyzyjnie określone w art. 398¹ i 398² k.p.c. Co do zasady, skarga ta przysługuje od wyroków kończących postępowanie w sprawie w postępowaniu procesowym oraz od postanowień merytorycznych kończących postępowanie w sprawie w postępowaniu nieprocesowym. Postanowienia formalne kończące postępowanie w sprawie nie są *a limine* wyłączone z możliwości kwestionowania ich w drodze skargi kasacyjnej. Jednakże art. 398¹ § 1 k.p.c. przewiduje zamknięty katalog takich postanowień. Skarga kasacyjna przysługuje bowiem wyłącznie w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania. Za słusnością takiego rozwiązania normatywnego przemawiająco najmniej dwa względy.

Po pierwsze, jedynie wskazane sytuacje uniemożliwiają w ogóle merytoryczne rozpatrzenie sprawy. W efekcie w tym zakresie właściwsza jest kontrola instancyjna w drodze skargi kasacyjnej niż zażalenia (stąd postanowienia te, konsekwentnie, wyłączono z możliwości zaskarżenia zażaleniem - art. 394¹ § 2 k.p.c.).

Po drugie, skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek prawny, który zarezerwowany jest do orzeczeń o największym znaczeniu procesowym.

Zaskarżone w sprawie postanowienie sądu II instancji dotyczyło odrzucenia skargi kasacyjnej złożone od postanowienia Sądu Apelacyjnego oddalającego zażalenie od postanowienia Sadu Okręgowego o odrzuceniu apelacji. W świetle powyższych wywodów należy stwierdzić, że od takiego postanowienia skarga kasacyjna nie przysługuje. Trafnie zatem została odrzucona przez Sąd Apelacyjny.

Wniesione w sprawie zażalenie zawiera także wniosek o przyznanie pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenia. Jednakże wniosek ten nie spełnia niezbędnych wymagań formalnych. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części. W złożonym zażaleniu brak rzeczowego oświadczenia, co uniemożliwia uwzględnienie wniosku pełnomocnika z urzędu o przyznanie wynagrodzenia za udział w postępowaniu zażaleniowym.

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 i 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.